

Vampirs,
friquis i
tacons
d'agulla

DARK BLOG
By Sandman

Entrada 214

La història no es repeteix, però sovint rima.

Dels diaris orals d'HOMER GLINT, volum 846.

DIARI DE LORENA

7 de febrer

Ahir vaig complir vint-i-un anys i avui el pare m'ha anunciat que prompte moriré. Sona macabre, com una broma de mal gust. Més encara si tenim en compte que jo de salut estic perfectament i que no m'espera cap aventura perillosa, però és que el meu futur no està en mans de cap malaltia greu ni d'un accident mortal. El meu destí està escrit en una llegenda antiga i absurda que em deixa en mans d'un sinistre vampir.

Vaja, quin començament! És difícil encetar un diari amb un discurs més tètric i ridícul. Sembla extret d'un melodrama mexicà. De fet, jo m'hauria fartat de riure si la notícia haguera procedit de qualsevol altra persona, però no de mon pare. Ell és l'home més seriós i responsable que conec. Un professor universitari respectat en l'àmbit científic per les seues lliçons metòdiques, els judicis sempre objectius i el rigor dels seus treballs. Tot el contrari que jo.

El pare va presentar-me el problema amb el semblant greu i la veu entretallada, però, això sí, amb una metodologia impecable. Davant la meua incredulitat, va enumerar tota una bateria de proves lògiques i irrefutables; tot un manoll de cartes antigues, d'apunts

moderns, de retalls de diaris grogosos... M'ho va exposar de manera clara i concisa, com una lliçó preparada minuciosament des de feia mesos. L'únic que se n'eixia del guió d'un gran professor eren les llàgrimes que tot just podia contindre.

En tot cas, escoltar el meu pare parlar de vampirs grinyolava com uns calcetins blancs en un sopar de gala. Potser el paper exigia que jo m'haguera posat histèrica, que haguera plorat i bramats com una desequilibrada o, simplement, com una condemnada a mort. Tal vegada m'hauria d'haver espixorrat en la seua cara perquè, tot i la seriositat de les proves, la solemnitat de l'anunci i la fiabilitat de la font, no m'ho acabava d'empassar. No sé, com a mínim m'hauria d'haver cabrejat. Però no vaig reaccionar de cap d'aquestes maneres. Jo no sóc així. No puc ser-ho. No és el meu estil. Així que simplement vaig encaixar el colp en silenci, i vaig deixar per a més endavant sospesar si em prenia seriosament la notícia o no.

EL DIARI VERMELL

Cristina Carranza sempre havia tingut fama de xafar-dera, però, en tot cas... qui es pot resistir a la temptació de llegir el diari d'una germana major?

Aquella vesprada, mentre estudiaven, Cristina havia observat de reüll com Lorena deixava a un costat els apunts de Química Molecular i treia una llibreta petita i desconeguda, de tapes dures i vermelles. Lorena va romandre uns segons pensativa abans d'escriure les primeres frases del que semblava un diari personal.

La germana menuda va jurar-se a si mateixa que no perdria mai de vista aquell tresor impagable.

Com que Lorena estudiava en una universitat situada a l'altra punta de la ciutat, tots els matins abandonava casa prou abans que Cristina. Així, la menor de les Carranza va disposar de vora una hora per regirar l'habitació que compartien, però no va caldre tant de temps, amb cinc minuts n'hi hagué prou. El diari vermell estava amagat a l'indret més íntim i preat de la seua estimada germana major: al costat dels perfums de Gucci, les pintures Shiseido i altres il·legibles instruments per a la guerra. Cristina va somriure divertida, però només un instant breu, el que trigà a llegir la primera frase del diari.

Tota la resta del dia, va estar pegant-li voltes al que acabava de llegir, sense poder evitar una allau de sensacions desagradoses. Vampirs, llegendes, mort... Tot era massa fantàstic per a ser veritat. I no obstant això, per una vegada coincidia amb la seua germana: era impossible que el pare fera broma d'un assumpte com aquell. Com havia llegit: «grinyolava com uns calcetins blancs en un sopar de gala». Tan sols a la *pija* de la germana se li podia ocórrer una comparació així en un moment tan delicat. Lorena en estat pur.

A pesar de tot, durant dos o tres dies, Cristina va mantindre l'esperança que tot fóra part d'un joc. Una altra possibilitat era que Lorena haguera escrit aquell diari a postes, esperant que Cristina el descobrira i s'angoixara. No encaixava en el seu perfil, però de Lorena t'ho podies esperar tot. Malauradament, aquesta opció s'esvaïa amb el pas dels dies. La germana es mostrava cavil·losa i trista. Passava hores senceres tancada al bany, com per altra part havia fet sempre, però ara ja no exhibia aquell posat ple de confiança i orgull que treia de polleguera Cristina. Ara romania abstreta en les seues cabòries, amb una mirada espantada que reflectia les potents onades de preocupació que trencaven al mur dels seus pensaments.

Cristina s'alçava cada matí esperant que hi haguera novetats al diari, però no arribaven. Durant vora cinc dies, va anar trobant el diari secret de Lorena tal com l'havia vist la primera vegada: amb una única pàgina escrita. Fins que aquest silenci va ser trencat per unes línies enverinades.

DIARI DE LORENA

13 de febrer

Després d'uns dies evitant-nos, avui he tornat a parlar amb el pare. Necessitava que m'ho contara de nou. Assegurar-me que ho havia entés bé i que els meus records no eren un malson. Malauradament, l'explicació va ser la mateixa.

El pare ha volgut saber si he començat el diari. Jo he mentit i li he dit que no. Per què ho he fet? Per tocar-li el nas. A mesura que vaig assimilant el meu destí, vaig omplint-me de fúria i rancor. Per què no fa res per evitar-ho? Per què no pren mesures? Tan sabut que és, tant que l'admira la gent i no va poder fer res per la mare... i ara? Tampoc no pensa fer res per mi? Aquestes línies són injustes i estan farcides de verí. Passats uns dies esgarraré aquests fulls i els cremaré, no siga que els llija, però de moment els deixo aquí. Per compensar el meu silenci, per a donar eixida a la còlera que se m'amuntona al pit.

El pare m'ha insistit que és molt important que porte un diari. Jo li he preguntat per què. Llavors ha extret de la prestatgeria un contenidor enorme de metall negre, una espècie de caixa forta portàtil i *vintage*. En obrir-la han aparegut tot un seguit d'arxivadors amb

diversos documents, però també un manoll de llibretes velles i desgastades. Segons m'ha explicat, són antics diaris de les joves que van passar per aquesta mateixa situació. Diu que són un intent de conèixer els fets, la possibilitat d'observar l'enemic i una esperança de poder vèncer-lo.

Vull saber qui és aquest famós enemic. Què li he fet jo? Què té en contra meua? El pare ha tret una llibreta verda, similar al meu diari. Al mig hi havia un full solt que ha resultat ser un arbre genealògic. El meu nom figurava en el cantó superior esquerre, al costat d'una data: 2011? Jo no he dit res i el meu pare ha callat, però sé que és l'any previst per a la meua mort. Em toca ser la sisena víctima del vampir. Almenys ha tingut la delicadesa de posar un interrogant; per un instant havia temut una creu.

Ha intentat explicar-se, fins i tot s'ha esforçat per narrar-me els fets com un pare i no com un científic. Un detall lloable, però que li ha eixit calamitós. Finalment m'ha passat un informe per escrit. Molt més propi d'ell. La llibreta sencera està escrita del seu puny i lletra. En una espècie de primer capítol apareix l'origen de la llegenda. Les circumstàncies que suposadament expliquen per què he de morir enguany. He iniciat la lectura, espantada, però a mesura que el relat avançava i la tragèdia augmentava d'intensitat, jo anava sentint-me cada vegada més alleugerida i tranquil·la, perquè cada vegada se'm feia més difícil empassar-me aquelles batalletes infames. Quan la primera narració ha finalitzat i m'he vist llegint la vida d'una monja

panfígol, ja m'ha entrat el riure fluix. Al cap i a la fi, la culpa és seua. Sóc guapa i intel·ligent, i no he estat educada per a creure'm històries de vampirs ni per a amargar-me de malediccions centenàries. Quan encara no havia acabat de llegir el segon capítol, precisament quan he vist que pretenia comparar-me amb una monja mig bleada de l'any de Maria Castanya, m'he alçat indignada i he bolcat la ràbia continguda amb una bona portada. Mantinc l'esperança d'haver-li desmuntat mitja biblioteca.

LA LLIBRETA VERDA

La segona entrada del diari va deixar Cristina amb un pòsit amarg i trist. La *pija* s'havia passat tres pobles sencers. Els retrets al pare eren cruels. I, d'altra banda, si no es creia la història del vampir, per què es preocupava? Per què tanta rancúnia? Era evident que Lorena es volia autoconvéncer que tot era mentida, però els seus intents quasi resultaven tan patètics com ella mateixa. Si a Lorena li hagueren dit que li oferien un contracte com a model del *Vogue*, hauria botat d'alegria i s'hauria dedicat a propagar-ho als quatre vents. No li hauria importat la veracitat de la història o la fiabilitat de les fonts. Les notícies que ens agraden ens afanyem a donar-les per bones; les notícies que ens emprenyen les posem en dubte, si no les neguem directament. Així funcionem tots.

Cristina va copiar el text en una llibreta pròpia. No volia que aquelles línies desaparegueren quan Lorena recapacitara i estripara aquells fulls. Hi havia un parell de detalls interessants. El que més estrany li resultava era que la idea de portar un diari fóra del pare. Semblava que ell mateix li l'havia regalat perquè seguira una espècie de tradició familiar. Aquest detall explicava la vulgaritat insípida de les tapes, però no era pròpia del

pare. A més, s'apuntava un segon detall important: hi havia una mena d'arxiu familiar on s'emmagatzemaven tots els diaris, informes o retalls de premsa que tenien a veure amb el cas i, millor encara, una espècie d'apunts personals del pare on s'explicava tota la història. O almenys el seu inici.

Si la preocupació i la tafaneria devoraven les entranyes de Cristina, ara sabia on buscar les respostes, o almenys on trobar els interrogants. Només li calia cercar la llibreta verda on es narraven els fets. Lorena, com era d'esperar en ella, ni tan sols n'havia acabat la lectura. Però a Cristina la devorava el desig i la curiositat per llegir aquella llibreta misteriosa; per saber l'origen d'aquesta obscura i terrible història familiar que amenaçava de matar la seua germana.

Durant tots aquells dies, Cristina s'havia sentit discriminada i marginada. El seu germà no estava a casa, mentre que la germana i el pare la mantenien al marge d'aquell gran secret. On començava i acabava aquell misteri? Semblava que Lorena havia de morir enguany, però, per què? I per què justament ella? Si tot allò obeïa a un assumpte familiar antic i tèrbol, era obvi que també acabaria afectant el germà i a ella mateixa. Una angoixa paralitzant cobria la ment de la jove i, durant un instant, va sospesar si plantejar obertament la qüestió al pare. Però sabia la resposta que rebria: NO.

De sobte va descobrir un segon camí a seguir, un fil alternatiu d'on estirar. Ja tenia accés al diari de Lorena, ara li caldria trobar la llibreta del pare. Allà dins

descobriria el relat que aclariria els dubtes i respondria als nombrosos interrogants que la turmentaven.

En tot cas, accedir a la biblioteca del pare era una tasca complexa i no exempta de riscos. La biblioteca era alhora el seu despatx de treball, un territori sagrat on només s'accedia amb permís explícit. Naturalment, Cristina estava disposada al sacrilegi per tal de localitzar la famosa llibreta verda, però no era una tasca senzilla. El pare romania en aquell espai bona part del dia i la nit. Almenys el noranta per cent del temps que no dedicava a la universitat o la son. Per a ell, l'estudi i el treball no sols eren una manera de guanyar-se la vida, eren molt més, constituïen una droga que l'ajudava a allunyar-se de la realitat, a oblidar els problemes presents, les penes passades i la paor pel futur.

Cristina va sospesar diverses opcions, però va trobar la solució acudint a un clàssic de les excuses juvenils: simular un mal de panxa.

Al matí següent no va anar a l'institut. Va quedar-se al llit queixant-se d'unes rampellades terribles, simulant una carrera urgent al vàter cada cinc minuts. Isabel, l'assistenta, va preparar-li una camamilla ben calenta i va insistir a cuidar-la personalment. Aquesta era la part més complicada del pla. Isabel se la sabia tota i era difícil prendre-li el pèl. No en va tenir tres fills propis, a més d'exercir de mare oficiosa de les germanes Carranza.

—Per estar de mal de la panxa, et veig molt bon color de cara.

Cristina va decidir udolar de dolor i córrer de pressa cap al servei. Mentre Isabel bambara per casa, com a

molt lluny podria arribar al sofà del menjador. Isabel treballava de nou a una del migdia, i el pare no tornaria de la facultat fins ben passades les dues. Si suportava l'avorriment i no l'espifiava, disposaria de vora una hora per escorcollar la biblioteca.

–Vols que em quede amb tu fins que vinga ton pare?

Aquella dona era un malson. S'ensumava alguna cosa. De fet, feia quinze anys que l'observava. Cristina va mostrar-se submisa però ferma i va insistir que ella no necessitava res, però els seus fills sí que devien estar esperant-la.

Isabel va fer una ganyota de desconfiança, però a la una i mitja, per fi, va posar-se l'abric i va marxar remugant. Només escoltar com la porta es tancava, Cristina va córrer molt de pressa cap a la biblioteca. El cor li batejava a cent per hora, però sabia que calia tranquil·litzar-se i pensar fredament cada pas a fer. El pare era un obsés de l'ordre i el mètode, per tant, qualsevol detall estrany, qualsevol objecte fora de lloc, la descobriria.

Cristina va observar amb atenció totes les prestatgeries. Hi havia milers de llibres i centenars d'arxivadors amb revistes i fotocòpies en mitja dotzena d'idiomes. La part de baix eren armaris tancats i va anar obrint-los un a un, fins a descobrir la famosa caixa negra. La va extraure amb cura i va observar desolada que tenia un pany. Va regirar els calaixos a la recerca d'una clau, però no en va trobar cap. En tot cas, va fer un descobriment encara millor: la llibreta verda.

Va estar temptada de posar-se a llegir, però va comprendre que no arribaria ni a la meitat del text.

Contenia centenars de fulls manuscrits, tots amb la mateixa lletra acurada i petita de son pare. Fent una ullada va observar que era una barreja estranya de narracions, d'anotacions, d'aforismes, fins i tot una mena de poesia en llatí amb la traducció respectiva. I allà al mig, en un full solt de color grogós, l'arbre genealògic amb el nom de la germana en un cantó. Cada pàgina era un nou motiu de desconcert i curiositat. Cristina va fer un esforç enorme per contindre's. Hauria volgut caure en la temptació i submergir-se en la lectura immediata de la llibreta, però era conscient que li calia mantindre la ment gelada i sospesar què havia de fer. Finalment va tindre una gran idea.

Va eixir corrent de la biblioteca i marxà cap al dormitori amb la llibreta a la mà. Va escanejar cadascun dels fulls, amb les mans posades a l'escàner i les orelles atentes a la porta de casa. Se la va jugar, però li va eixir bé. Una vegada escanejat tot el document, va tornar ben de pressa a la biblioteca. Afortunadament, aquell matí el pare va arribar tard. Just cinc minuts després que Cristina havia finalitzat la seua missió.

Pare i filla compartiren el dinar que Isabel els havia deixat enllestit. El pare estava de mal humor i ni tan sols se'n va recordar de preguntar-li si estava millor del mal de panxa. Això sí, es va queixar que Isabel havia deixat poc menjar per a tots dos, ignorant que en realitat estava compartint un plat pensat només per a ell. Cristina va riure divertida i famolenca perquè no havia pogut esmorzar. El dejú era un preu irrisori a pagar per la valuosa informació assolida. En aquells instants, ella

encara esperava que, en un moment d'intimitat, son pare decidira fer-la partícip del gran secret familiar, però no va ser així. El professor Carranza va dinar en silenci, amb el semblant greu i la ment allunyada d'aquella taula. Sense saber que serien les lletres escrites per ell mateix, les que en breu descobririen el seu secret.

En acabar de dinar, Cristina marxà corrent a tancar-se a l'habitació. Per un instant es va plantejar si imprimir els fulls, però no va tindre paciència. Va llegir directament sobre la pantalla de l'ordinador, engolint la primera de les històries que el quadern verd contenia. Ho va fer d'una tirada, quasi sense contindre el lleu, amb una barreja complexa de terror i fascinació que ja no l'abandonaria en moltes jornades.